

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **O. I.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2018, č. j. CPR-4452-7/ČJ-2018-930310-V246, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 4 A 20/2018 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla výrokem I. podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované a výrokem II. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 1. 2018, č. j. KRPA-422212-27/ČJ-2017-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.

[2] Jádrem sporu bylo posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele s ohledem na § 119a odst. 2, ve spojení s § 174a, zákona o pobytu cizinců.

[3] Stěžovatel do České republiky naposledy přicestoval v červenci 2014 na krátkodobé vízum, po uplynutí jeho platnosti s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo dne 28. 10. 2015 zastaveno s ohledem na právní názor NSS (rozsudek ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Azs 135/2015 - 32 – poznámka NSS). Dne 9. 6. 2015 požádal o mezinárodní ochranu, řízení bylo pravomocně skončeno dne 21. 7. 2016 odmítnutím jeho kasační stížnosti pro nepřijatelnost (rozsudek ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 - 26 – poznámka NSS). Dne 31. 8. 2016 pozbyl platnost jeho výjezdní příkaz. Téhož dne si požádal o vízum za účelem strpění, které mu nebylo uděleno, o čemž byl informován dne 22. 11. 2016. Zároveň si požádal i o povolení k trvalému pobytu. Jeho žádost byla dne 18. 1. 2017 pravomocně zamítnuta a žalobě podané k městskému soudu nebyl přiznán odkladný účinek (usnesení ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 A 42/2017 - 21 – poznámka NSS).

[4] Dne 16. 11. 2017 bylo při kontrole zjištěno, že se stěžovatel na území České republiky nachází bez oprávnění k pobytu. Neoprávněně na území pobýval v období od 22. 11. 2016 do 16. 11. 2017. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 16. 11. 2017, č. j. KRPA-422212-19/ČJ-2017-000022 je vycestování stěžovatele do země původu možné. Podmínky pro postup podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců byly splněny.

[5] V důsledku správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jeho současné soužití s matkou nebylo zpochybněno. Avšak ve vycestování mu jako dospělé osobě nebrání žádné komplikace. Na Ukrajině pobýval bez matky v době, kdy byl nezletilý, neboť matka na území České republiky pobývá od roku 2005. Tvrzení, že je na ní závislý, není věrohodné. Matka ho může do země původu následovat. Na území Ukrajiny má stěžovatel zázemí, neboť před rokem 2014 matku navštěvoval jen krátkodobě za účelem návštěvy, přičemž i v červenci 2014 přicestoval na základě krátkodobého víza. Řízení o správním vyhoštění s ním bylo vedeno již v roce 2014; navzdory tomu, že toto řízení bylo zastaveno, pobýval na území i následně bez oprávnění. Dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele správní orgány posoudily a dospěly k závěru, že není nepřiměřený, s čímž se městský soud ztotožnil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Rozhodnutí městského soudu je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Totéž platí i o rozhodnutích správních orgánů. Městský soud se dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami a přezkoumal nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů, čímž zatížil stejnou vadou i své vlastní rozhodnutí.

[8] Městský soud se nevypořádal s námitkami porušení zásady materiální pravdy a nedostatečného a nesprávného vypořádání odvolacích námitek žalovanou. Skutková zjištění správních orgánů jsou nedostatečná. Správní orgány opomněly zjišťovat

skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele a neobjasnily délku jeho celkového pobytu na území České republiky, proto nelze posoudit, zda je rozhodnutí o vyhoštění přiměřeným opatřením, a z jakého důvodu byla stanovena doba, po kterou mu nemá být umožněn vstup v délce 18 měsíců.

[9] Městský soud se dostatečně nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění, resp. převzal argumentaci správních orgánů. Správní orgán I. stupně neodůvodnil, proč bylo uloženo opatření ve formě vyhoštění, ani jeho délku, a to konkrétně s ohledem na dopad do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná odkázala na shromážděný spisový materiál.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní kasační soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. To by mohlo vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům rozporným se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.

[14] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zároveň kasační soud neshledal, že by se městský soud nevypořádal s žalobními námitkami.

[15] Stěžovatel kasační námitky formuloval jen zcela obecně. Povětšinou nepředstavovaly nic jiného než konstatování rozporu s jednotlivými ustanoveními zákona. Svoji právní argumentaci nevztáhl k okolnostem projednávané věci, natož aby relevantně rozporoval závěry městského soudu. Vzhledem k tomu, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, bylo především na něm, aby identifikoval konkrétní důvody

nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud tak neučinil, do značné míry tak předurčil způsob, jakým se jeho věcí bude soud zabývat.

[16] Námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu nelze přisvědčit. Stěžovatel sám neuvedl jedinou konkrétní skutečnost, ke které podle jeho názoru mělo být přihlédnuto a nebylo. Ze správního spisu nevyplývají žádné další relevantní okolnosti než ty, jejichž podstatu soud shrnul v odstavcích [3] až [5] tohoto rozsudku. Jedná se o okolnosti svědčící ve stěžovatelův prospěch (současné soužití s matkou) i neprospěch (zejména skutečnosti týkající se jeho nelegálního pobytu na území České republiky, absence ekonomických vazeb a pasivity ve správním řízení). Správní orgány dostály své povinnosti podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení, v němž byla z moci úřední uložena povinnost, zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele ve smyslu § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu.

[17] Správní orgány a městský soud se zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele dostatečně (tuto otázku bylo třeba řešit s ohledem na § 119a odst. 2, ve spojení s § 174a, zákona o pobytu cizinců). Ve správním a soudním spisu jsou založeny dokumenty, z nichž správní orgány a městský soud při posuzování případu vycházely. Podstatný obsah jejich posouzení je shrnut výše v odstavci [5].

[18] Prvostupňový správní orgán se touto otázkou zabýval pečlivě a dospěl k závěru, že zásah je přiměřený (viz str. 5 až 8 prvostupňového rozhodnutí). Na jednu stranu zohlednil, že na území České republiky pobývá matka stěžovatele na základě povolení k trvalému pobytu a jejich vztah nezpochybnil. Na druhou stranu uvedl, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, řízení o správním vyhoštění je s ním vedeno opakovaně. Je dospělý a soběstačný, na Ukrajině pobýval před rokem 2014 bez matky, není tedy na matce závislý. Zároveň na Ukrajině musí mít alespoň minimální zázemí a matka ho může do země původu následovat. V roce 2014 přicestoval na krátkodobé vízum, musel tedy počítat se svým brzkým návratem. V České republice nemůže pracovat ani podnikat. K okolnostem rodinného a soukromého života se při výslechu dne 16. 11. 2017 nevyjádřil; vyjádřit se odmítl též jeho zástupce. Až k výzvě prvostupňového správního orgánu v obecné rovině uvedl, že má v České republice mnoho známých a přátel a svou matku, která je jediným členem jeho rodiny. Správní orgán zohlednil i délku jeho pobytu na území České republiky, přičemž na základě jeho pobytové historie vyšel z toho, že na území pobýval od července 2014, což odpovídá i tomu, co sám uvedl při výslechu dne 16. 11. 2017.

[19] S ohledem na výše uvedené správní orgány a městský soud upřednostnily ochranu veřejného zájmu na tom, aby stěžovatel nadále nepobýval na území České republiky. Takovému posouzení není co vytknout a ani stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl konkrétní důvod, proč by tak kasační soud měl učinit.

[20] Námitka, že napadený rozsudek je v této souvislosti nepřezkoumatelný proto, že městský soud pouze převzal odůvodnění správních orgánů, není případná. Vlastní odůvodnění městského soudu sice do značné míry představuje shrnutí správních rozhodnutí, tato skutečnost je však způsobena tím, že žalobní body byly formulovány jen

v obecné rovině. Vzhledem k tomu, že se městský soud s rozhodnutími správních orgánů ztotožnil, bylo zbytečné, aby za těchto okolností opakoval jejich podrobné zdůvodnění.

[21] Výše uvedené okolnosti se promítly také do délky doby, po kterou byl stěžovateli znemožněn vstup na území členských států Evropské unie (viz str. 8 prvostupňového rozhodnutí). Doba 18 měsíců byla stanovena v rámci zákonného rozmezí podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (maximálně se může jednat o tři roky). Stanovená doba v jedné polovině rozmezí se nejeví nepřiměřená skutkovým okolnostem věci, což stěžovatel nijak relevantně nerozporoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu